

Sygn. akt III U 384/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Marta Majewska-Wronowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015r. w Suwałkach

sprawy **D. W.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

w związku z odwołaniem D. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 21 maja 2015 r. znak (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję i przyznaje D. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 kwietnia 2015r. do dnia 31 marca 2017r.;**
- 2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za brak przyznania odwołującej się prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.**

Sygn. akt III U 384/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 21.05.2015r. odmówił D. W. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji wskazał, iż zgodnie z art. 57 w zw. z art. 58 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz.1440) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy,
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat, a ponadto okres ten przypada w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy

3. niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2, pkt 3 lit. b, pkt 4, 6, 7 i 9, ust. 2 pkt 1, 3-8 i 9 lit. a, pkt 10 lit. a, pkt 11-12, 13 lit. a, pkt 14 lit. a i pkt 15-17 oraz art. 7 pkt 1-3, 5 lit. a, pkt 6 i 12, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów, chyba że ubezpieczony jest całkowicie niezdolny do pracy i udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny.

Zakład odmówił D. W. prawa do renty, ponieważ orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 5.05.2015r. ustalono, że nie jest ona niezdolna do pracy.

Na podstawie dowodów dołączonych do wniosku i uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione okresy nieskładkowe w ilości 3 lat, 6 miesięcy i 14 dni, a składkowe w ilości 25 lat, 2 miesięcy i 18 dni.

W odwołaniu od tej decyzji D. W. domagała się przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W związku z tym wniosła o dopuszczenie dowodu z psychiatrycznej dokumentacji medycznej swego leczenia, opinii biegłego lekarza z zakresu psychiatrii i zeznań świadka W. W.. Podniosła, że boryka się z chorobą psychiczną schizofrenią już od 20 lat, która przejawia się naprzemiennie okresami nasilenia i poprawy. W okresach nasilenia pojawiają się zwiady, omamy, niechęć do podjęcia aktywności, lęki przed ludźmi. Każdorazowa zmiana leków powodowała duże zachwianie psychiczne, łącznie z myślami samobójczymi. Po otrzymaniu odpowiednich leków, czasami parokrotnie zmienianych, stan jej zdrowia okresowo poprawiał się. Z tego też tytułu została uznana za osobę niepełnosprawną.

Unikała zwolnień lekarskich z obawy przed zwolnieniem z pracy, a także z powodu wstydu, wynikającego z tej choroby i niepokojenia się z nią. Z tego powodu, na ile było to możliwe, unikała też szpitala psychiatrycznego. Obawiała się, że będzie to źle odebrane w pracy i będzie to powodem zwolnienia z pracy.

Dotychczas mogła wykonywać swoją pracę dzięki temu, że zakład pracy – W. – i miejsce jej zamieszkania znajduje się w tym samym budynku. Ponadto ogromną pomoc miała ze strony swego męża W. W. (pracuje także w tym zakładzie), który pomagał i pomaga jej w pracy psychicznie i fizycznie.

Obecnie czuje się gorzej i od 18.05.2015r. przebywa na zwolnieniu lekarskim.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie należało uznać za uzasadnione.

Odwołująca się jest bowiem częściowo niezdolna do pracy. Tak mianowicie wynika z opinii biegłych sądowych lekarzy J. M. z zakresu psychiatrii i E. H. z zakresu chorób zakaźnych, którzy rozpoznali u odwołującej się schizofrenię rezydualną oraz boreliozę w okresie remisji i uznali, że stwierdzone schorzenia spowodowały naruszenie sprawności organizmu odwołującej się powodując częściową niezdolność do pracy na 2 lata od 1.04.2015r.

Sąd tymczasem podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż została sporządzona przez lekarzy o specjalności w leczeniu chorób, na które cierpi odwołująca się i jest jednoznaczna w swojej wymowie. Jak zaś wypowiedział się Sąd Najwyższy choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III UK 130/06 (LEX 368973), w sprawie o świadczenie rentowe to ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy specjalistycznej, koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości.

Podobnie wypowiedział się również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.01.2010r. I UK 204/09 (Lex 577813) i z 24.02.2010r. II UK 191/09 (Lex 590238). Sąd bowiem musi zawsze kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę.

Biegli wydając opinię w sprawie uwzględnili aktualny natomiast stan zdrowia odwołującej się, a biegły z zakresu psychiatrii jednoznacznie wskazał, że stopień naruszenia sprawności jej organizmu uzasadnia orzeczenie okresowej częściowej niezdolności do pracy.

W obliczu więc jednoznacznej opinii, dotyczy to biegłego z zakresu psychiatrii, Sąd nie widział potrzeby powoływania nowego dowodu z opinii innych biegłych lekarzy na skutek zastrzeżeń organu rentowego, bo być może druga opinia będzie przychylna organowi rentowemu.

Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003r., sygn. V CKN 1622/00, LEX 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16.09.2009r., sygn. I UK 102/09, LEX 537027 i z dnia 15.02.1974r., sygn. II CR 817/73, LEX 7404.

W rozpatrywanej sprawie w ocenie Sądu opinia w sprawie biegłego J. M. sporządzona została rzetelnie, ze znajomością rozpatrywanych kwestii jako lekarza specjalisty w leczeniu chorób psychiatrycznych, a zatem na które cierpi odwołująca się. Sąd nie podzielił więc zgłoszonych do tych opinii zastrzeżeń organu rentowego, że 47-letniej z wykształceniem podstawowym odwołującej się nie można uznać za niezdolnej do pracy, gdyż mimo tego, że schizofrenię stwierdzono u niej w 1996r. przez cały ten okres była aktywna zawodowo pracując jako sprzątaczką. Tylko dwukrotnie była hospitalizowana (2209r. i 2011r.), a w pozostałych okresach nasilenia choroby leczona była w ramach zwolnień lekarskich. Praca zaś stanowiła dla odwołującej się formę rehabilitacji.

Miał też tu i na uwadze opinię konsultanta psychiatrii sporządzoną na potrzeby postępowania przed samym organem rentowym, który również stwierdził, że odwołująca się jest długotrwale, ze względu na obecne upośledzenie funkcji organizmu, niezdolna do pracy, a której tak lekarze orzecznik ZUS jak i komisja lekarska ZUS nie uwzględnili w swoich orzeczeniach rozstrzygając wbrew jej wnioskowi.

Mając więc na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i przywrócił D. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.04.2015r. do 31.03.2017r. Na mocy przy tym art. 118 1a wskazanej na wstępie ustawy o emeryturach i rentach z FUS Sąd stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za brak przyznania odwołującej się prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Organ rentowy miał bowiem postawy w toku swego postępowania do przyznania prawa do renty stwierdzając niezdolność do pracy odwołującej się na podstawie opinii konsultanta lekarza psychiatrii, którego sam powołał.

PW/ich